

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Ca/52/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119210705
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriel Slobodník
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2019:6119210705.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Banská Bystrica v konaní pred sudcom JUDr. Gabrielom Slobodníkom v právnej veci žalobcu Slovenská asociácia producentov v audiovizíi, so sídlom Grösslingova 32, 811 09 Bratislava - Staré Mesto, IČO: 36 061 182, v konaní zastúpeného AK MS s.r.o., so sídlom Galandova 3, 811 06 Bratislava - Staré Mesto, IČO: 47 237 767, proti žalovanému Obvodné stavebné bytové družstvo Žilina / skrátene OSBD Žilina/, IČO: 00 176 265, so sídlom Tulsá 33, 010 08 Žilina, v konaní zastúpeného JUDr. Ivanom Husárom, so sídlom Vojenská č. 14, 040 01 Košice, o zaplatenie 16 335,63 Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

Súd žalobu žalobcu **z a m i e t a**.

Žalobca je **p o v i n n ý** zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %, do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým vyšší súdny úradník rozhodne o ich výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca podanou žalobou doručenu dňa 14. 01. 2019 sa domáhal od žalovaného vydania bezdôvodného obohatenia z titulu používania audiovizuálnych diel káblovou retransmisiou bez zaplatenie odmeny a primeranej odmeny za časť roka 2016 a 2017.

2. Žalovaný so žalobou nesúhlasil a túto žiadal zamietnuť.

3. Žalobca vo svojej žalobe tvrdil, že je nezávislou neziskovou organizáciou s právnou subjektivitou, ktorá bola založená ako občianske združenie zaregistrovanej na Ministerstve vnútra SR. Žalobca tvrdil, že združuje a zastupuje zahraničných a slovenských výrobcov audiovizuálnych diel (producentov) alebo správcov práv výrobcov audiovizuálnych diel a pri výkone kolektívnej správy spolupracuje so zahraničnými organizáciami a inštitúciami združujúcich a zastupujúcich producentov z Európskej Únie ako aj z ďalších kontinentov s rovnakými alebo príbuznými cieľmi. Žalobcovi bolo ako organizácii kolektívnej správy po splnení podmienok v rámci správneho konania udelené oprávnenie rozhodnutím Ministerstva kultúry Slovenskej republiky pod č. MK-1778/2016-232/8318 zo dňa 07. 07. 2016 a oprávnenie na výkon kolektívnej správy pod č. k. MK-1778/2016-232/10418 zo dňa 18. 08. 2016.

4. Tieto svoje tvrdenia žalobca preukázal rozhodnutím Ministerstva kultúry SR zo dňa 07. 07. 2016 a oprávnením kolektívnej správy zo dňa 18. 08. 2016, taktiež vydané Ministerstvom kultúry SR.

5. Žalobca teda tvrdil, že vykonáva povinnú kolektívnu správu práv a oprávnenie na výber odmien okrem iných v odbore podľa § 146 ods.2 písm.d) autorského zákona, teda výber primeranej odmeny za káblovú retransmisiu umeleckého výkonu, zvukového záznamu a audiovizuálneho záznamu, ktorý je originálom audiovizuálneho diela v odbore podľa § 146 ods.2 písm.f) autorského zákona. Použitie

audiovizuálneho diela je uvedený na verejnosti káblovou retransmisiou. Na základe uvedeného teda žalobca potom zastupuje a vyberá odmeny nielen pre nositeľov práv, s ktorými má uzatvorené zmluvy o zastupovaní, ale aj pre všetkých nezastupovaných nositeľov práv, ktorých práva k audiovizuálnym dielam sú prostredníctvom prevádzkovania káblvej retransmisie na území Slovenskej republiky používané. Žalobca vykonáva výber odmien pre slovenských a zahraničných nositeľov práv, producentov, jednájú na základe zmlúv o zastupovaní jednak na základe zákona a na základe dohôd o spolupráci so zahraničnými organizáciami kolektívnej správy.

6. Žalobca ďalej tvrdil, že žalovaný je držiteľom oprávnenia na káblovú retransmisiu na základe registrácie retransmisie č. TKR/88 vydaného Radou pre vysielanie a retransmisiu na základe tohto oprávnenia žalovaný prevádzkuje káblovú retransmisiu na územnom rozsahu konkrétnych miest so zverejneným počtom prípojok v roku 2016 5923 a v roku 2017 5923.

7. Žalobca teda tvrdil, že žalovaný denne šíri audiovizuálne diela a záznamy v rozpore s § 19 ods.3 a 4, § 86 a § 119 autorského zákona porušuje práva výrobcov audiovizuálnych diel a záznamov, pretože vykonáva káblovú retransmisiu audiovizuálnych diel a záznamom prostredníctvom ponúkaných programových služieb - televíznych kanálov pre svojich zákazníkov bez udelenia súhlasu bez zaplatenie licenčnej odmeny za udelenie súhlasu, bez zaplatenia primeranej odmeny nositeľov práv (producentov), ktorých žalobca zo zákona ako orgán kolektívnej správy zastupuje, a pre ktorých vykonáva výber odmien, čím sa žalovaný na úkor žalobcu bezdôvodne obohacuje. Z uvedeného dôvodu na základe platného a zvereného sadzobníka odmien, kde primeraná odmena za používanie audiovizuálnych záznamov káblovou retransmisiou je spolu vo výške 0,197 Eur bez DPH za každú prípojku v káblovej retransmisii za jeden kalendárny mesiac, žalovaná suma potom predstavuje súhrn licenčnej odmeny za časť roka 2016, rok 2017 pri sadzbe 0,197 Eur mesačne za prípojku. Za časť roka 2016 je suma licenčnej odmeny vypočítaná ako 0,197 x 5923 ako počet prípojok a krát 3 mesiace, spolu 3500,49 Eur. Za rok 2017 je suma licenčnej odmeny 0,197 Eur x 5923, čo predstavuje počet prípojok pri 11 mesiacoch spolu 12835,14 Eur. Spolu teda žalovaná suma predstavuje 16335,63 Eur. Pričom žalobca si uplatnil aj úrok z omeškania v zmysle § 517 ods.2 Občianskeho zákonníka.

8. Na preukázanie tvrdení žalobca predložil ako listinný dôkaz zoznam držiteľov registrácie retransmisie v roku 2016, kde pod bodom 10 je registrovaný žalovaný a tak isto zoznam držiteľov registrácie retransmisie v roku 2017, kde pod bodom 10 je tak isto registrovaný žalovaný. Registrácia bola zrušená 22. 11. 2017.

9. Zároveň žalobca predložil ako listinný dôkaz sadzobník odmien za použitie záznamov audiovizuálnych diel retransmisiou a káblovou retransmisiou, ktorý je účinný od 01. 01. 2016 a v zmysle článku I. odsek 1 je odmena za súhlas s používaním audiovizuálnych diel káblovou retransmisiou a primeraná odmena za používanie audiovizuálnych záznamov káblovou retransmisiou vo výške 0,197 Eur bez DPH za každú prípojku v káblovej retransmisii za jeden kalendárny mesiac.

10. Žalovaný vo svojom vyjadrení tvrdil, že odpredal celý svoj televízny káblový rozvod obchodnej spoločnosti Tesatel, s.r.o. na podklade kúpnej zmluvy zo dňa 12. 12. 2011. Žalovaný uviedol, že keďže celý televízny káblový rozvod odpredal a v uvedenom období už nevlastnil žiadne technické zariadenie, na základe ktorého by bol schopný uskutočňovať káblovú retransmisiu, túto káblovú retransmisiu od 01. 12. 2012 už nevykonával. Pripustil, že je pravdou, že k formálnemu ukončeniu registrácie vykonávajúcich spoločností káblovú retransmisiu došlo v skutočnosti až v novembri roku 2017, avšak existencia takéhoto formálneho oprávnenia do tohto dátumu neznamená, že by v predchádzajúcom období takúto retransmisiu žalovaný v skutočnosti vykonával.

11. Žalovaný tieto skutočnosti preukazoval najmä kúpnu zmluvou uzatvorenou s obchodnou spoločnosťou Tesatel, s.r.o. zo dňa 12. 12. 2011, ktoré predložil vo forme listinného dôkazu. Z článku II. tejto zmluvy vyplýva, že predmetom tejto zmluvy bolo predaj a kúpa vlastníckeho práva k všetkým častiam televízneho káblového rozvodu, všetkých aktívnych a pasívnych prvkov systému zo žalovaného na obchodnú spoločnosť Tesatel, s.r.o.

12. Žalovaný vo svojom vyjadrení uviedol, že pokiaľ žalobca uplatňuje nárok na peňažné plnenie právne kvalifikované ako bezdôvodné obohatenie, je nevyhnutným predpokladom úspechu žaloby to, že žalobca unesie bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno o všetkých skutočnostiach rozhodujúcich pre

vznik, existenciu takto uplatneného nároku. Bremeno tvrdenia a bremeno dôkazu musí žalobca uniesť čo do právneho základu ako aj do výšky uplatneného nároku. Žalovaný uviedol, že žalobca potom teda musí preukázať skutočný rozsah žalobcom zastupovaných kolektívne spravovaných práv, teda ktorých konkrétnych nositeľov práv zastupuje, ktoré konkrétne predmety ochrany skutočne zastupuje a právnym titulom takéhoto zastúpenia môže byť len písomná dohoda o zastupovaní nositeľa práv alebo zákon. Žalovaný ďalej tvrdil, že žalobca na základe žaloby neunesol dôkazné bremeno žiadnej z uvedených rozhodujúcich skutočností pre vznik uplatneného nároku a v niektorých prípadoch neunesol ani bremeno ich tvrdenia. Uviedol, že už v minulosti sa žalobca v desiatkach súdnych konaní domáhal nárokov v súvislosti s káblovou retransmisiou audiovizuálnych záznamov a vo všetkých konaniach bol neúspešný, pričom nevedel preukázať rozsah zastupovaných predmetov ochrany ani ich použitie žalovanými. K takémuto záveru dospela aj rozhodovacia prax súdov, kedy odvolacie súdy na základe podaných odvolaní voči prvoinštančným rozhodnutiam o neodkladných opatreniach, ktoré boli iniciované zo strany žalobcu rozhodli, že žalobca neosvedčil dôvodnosť nároku vo veci samej, pretože neosvedčil, ktorých konkrétnych nositeľov práv zastupuje a nesvedčil, že predmety ochrany zastupované žalobcom žalovaní skutočne použili. V tejto súvislosti poukázal žalovaný najmä na uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici pod sp. zn. 12Co/275/2017, 12Co/248/2017, 15Co/172/2017, 14Co/373/2017, uznesenie Krajského súdu v Košiciach 5Co/395/2017 a uznesenie Krajského súdu v Bratislave 3Co/99/2018.

13. Žalovaný ďalej uvádzal, že pokiaľ žalobca mieni uniesť bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno čo do právneho základu uplatneného nároku, musí v prvom rade preukázať a tvrdiť skutočný rozsah ním zastupovaných kolektívne spravovaných práv spojených s káblovou retransmisiou predmetov ochrany, teda ktorých konkrétnych nositeľov týchto práv a ktoré konkrétne predmety ochrany audiovizuálnych diel, audiovizuálnych záznamov zastupuje. Na preukázanie takejto aktívnej vecnej legitímácie preto nestačí, že predložil žalobca oprávnenie Ministerstva kultúry Slovenskej republiky, ktoré je síce formálnym oprávnením pre výkon kolektívnej správy, avšak nie je jediným predpokladom. Zároveň žalobca je povinný preukázať, že na základe dohôd s nositeľmi práv alebo na základe zákona je oprávnený spravovať majetkové práva, ktoré sú predmetom žaloby. Povinnosťou žalobcu je preukázať skutočný rozsah zastupovaných práv zhodne tak, ako to konštatovali aj súdy v rozhodnutiach, ktoré žalovaný citoval. Uvedená skutočnosť je dôležitá najmä z toho dôvodu, že žalobca nespravuje všetky práva k existujúcim audiovizuálnym dielam a audiovizuálnym záznamom, pričom túto skutočnosť ani netvrdí a môže mu preto vzniknúť peňažný nárok výlučne vtedy, ak žalovaný v rozhodnom období použil káblovou retransmisiou práve tie audiovizuálne diela a audiovizuálne záznamy, ktoré na základ dohody alebo zákona zastupuje žalobca. Len potom, čo takéto predmety ochrany budú identifikované a zastupuje ich žalobca, možno vyvodíť, že žalovaný v rozhodnom období teda použil takéto dielo a žalobcovi by patril nejaký nárok.

14. Žalovaný ďalej uviedol, že rovnakým oprávnením ako žalobca disponujú aj iné organizácie kolektívnej správy v časti pokiaľ sa jedná o káblovú retransmisiu ako napríklad LITA, SLOVGRAM. Tieto tvrdenia žalovaný preukazoval oprávneniami udelenými týmito organizáciami kolektívnej správy, ktoré predložil vo forme listinného dôkazu.

15. Žalovaný teda tvrdil, že žalobca nepreukázal, že by bol na základe dohôd s nositeľmi práv alebo na základe zákona skutočným oprávneným kolektívne spravovať práva, ktoré sú predmetom konania. Žalobca podľa tvrdenia žalovaného teda neunesol dôkazné bremeno čo do právneho základu uplatneného nároku.

16. Žalovaný ďalej uviedol, že žalobca nepreukázal použitie predmetov ochrany žalovaným, pretože v konaní musí byť preukázané, že teda žalovaný v rozhodnom období tieto predmety ochrany aj skutočne použil teda káblovo retransmitoval. Zákon totižto spája vznik práva udeľovať odplatný súhlas na káblovú retransmisiu audiovizuálneho diela a s tým súvisiace bezdôvodné obohatenie ak dôjde k použitiu diela bez súhlasu aj na práva na primeranú odmenu za káblovú retransmisiu audiovizuálnych záznamov výlučne s použitím káblovou retransmisiou uvedených predmetov ochrany. Bez ich použitia nemohol nositeľom práv a teda ani žalobcovi ako ich nepriamemu zástupcovi vzniknúť nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, zaplatenie primeranej odmeny ani na iné peňažné plnenie.

17. Žalovaný ďalej uviedol, že žalobca nepreukázal uplatnený nárok čo do svojej výšky, pričom tento odvodil len od svojho sadzobníka a túto skutočnosť žalovaný nepovažuje za dostatočnú pre preukázanie

nároku. Žalobca totižto nezohľadnil skutočnosti relevantné pre určenie výšky odmeny resp. primeranej odmeny.

18. Súd vo veci vykonal dokazovanie oprávnením na výkon kolektívnej správy práv vydaného Slovenský ochranný zväz autorský pre práva k hudobným dielam zo dňa 18. augusta 2016, oprávnením na výkon kolektívnej správy práv pre SLOVGRAM nezávislú spoločnosť výkonných umelcov a výrobcov zvukových a zvukovo-obrazových záznamov Bratislava zo dňa 18. augusta 2016, oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv zo dňa 21. novembra 2013 vydaného SAPA.

19. Súd ďalej vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi predloženými zo strany žalobcu a to vyhlásenie organizácie kolektívnej správy zo dňa 12. 12. 2016, dohodou o spolupráci medzi žalobcom a AGICOA zo dňa 24. 02. 2016 v anglickom jazyku a slovenskom preklade, zmluvami o zastupovaní práv výrobcu zvukovo-obrazových záznamov uzatvorenými medzi žalobcom a tretími osobami dňa 16. 01. 2002, 08. 07. 2010, 24. 02. 2002, 12. 12. 2005, 07. 07. 2014, zmluvou o zastupovaní nositeľov práv uzatvorených v zmysle § 164 zákona č. 185/2015 Z. z. uzatvorenou medzi žalobcom a treťou osobou dňa 15. 04. 2017, zmluvou o zastupovaní práv výrobcu zvukovo-obrazových záznamov uzatvorenou medzi žalobcom a treťou osobou bez dátumu, zmluvou o zastupovaní práv výrobcu zvukovo-obrazových záznamov uzatvorenou medzi žalobcom a treťou osobou dňa 24. 01. 2002, 06. 12. 2017, 23. 01. 2017, 31. 03. 2015, 08. 07. 2014, 08. 03. 2002, 20. 01. 2016, 08. 03. 2007, 20. 06. 2014, 24. 01. 2002, 15. 07. 2014, 20. 03. 2009, 17. 12. 2015, 13. 12. 2017, 02. 03. 2017, 17. 10. 2003, 01. 01. 2015, 31. 03. 2010, 01. 09. 2015, 16. 07. 2014, 07. 07. 2014, 19. 01. 2006, 10. 08. 2003, 01. 09. 2015, 30. 07. 2014, 01. 07. 2014.

20. Žalobca aj uvedené listinné dôkazy predložil tvrdiac, že nad rámec svojej dôkaznej povinnosti v sporovom konaní predložil tieto listinné dôkazy ako zverejnený zoznam nositeľov práv, ktorí sa obrátili na žalobcu a uzavreli zmluvu o zastupovaní + jednotlivé zmluvy o zastupovaní. Žalobca v konaní navrhol vykonanie dôkazu vypočítanie strany sporu a to štatutárneho zástupcu žalovaného, ktorý mal vo svojej výpovedi sa vyjadriť k skutkovým otázkam ako a kde podpísal žalovaný dohodu o urovaní a hromadnú licenčnú zmluvu s inými organizáciám kolektívnej správy, či žalovanému predkladajú iné organizácie kolektívnej správy po uzavretí hromadnej licenčnej zmluvy pravidelné prehľady a dôkazy o odvysielaných audiovizuálnych dielach a záznamoch, ktoré žalovaný šíri, zároveň výsluchom strany sporu malo byť objasnenie podnikateľskej činnosti žalovaného z pohľadu káblovej retransmisie a zistenie, aké sú celkové príjmy žalovaného z retransmisie.

21. Zároveň štatutárny zástupca žalovaného mal byť vypočítaný ako strana sporu a mal predložiť dôkazy napríklad štvrťročné výkazy prípojok, ktoré zasiela iným organizáciám kolektívnej správy, nakoľko žalovaný sponchybuje správnosť počtu prípojok, správnosť verejne dostupných údajov, z ktorých pri podaní žaloby vychádzal žalobca.

22. Súd návrh na vykonanie takéhoto dôkazu zamietol, takýto dôkaz nevykonal a pretože žalobca opomenul resp. nedôsledne sa oboznámil s argumentáciou žalovaného, ktorý tvrdil, že káblovú retransmisiu nevykonáva od 01. 12. 2012. Teda žalovaný netvrdil, že uzatvoril akúkoľvek inú hromadnú licenčnú zmluvu, že by uzatvoril dohodu o urovaní tak, ako žalobca požadoval výsluchom tieto skutočnosti preukázať. Žalobca ani v jednom zo svojich písomných podaní nenavrhol vypočítanie štatutárneho zástupcu žalovaného ku skutočnostiam, ktoré by sa týkali predaja technického zariadenia káblových rozvodov umožňujúcich káblovú retransmisiu. Túto okolnosť žalobca evidentne opomenul a argumentáciu žalovaného, ktorými navrhoval žalobu zamietnuť, prehliadol. Teda výsluch strany sporu tak, ako to navrhoval žalobca, nebol dôvodný k otázkam, ktoré formuloval v písomných vyjadreniach poskytnutých niekoľkokrát súdu a okolnosť ohľadne výsluchu strany sporu na preukázanie tvrdení, ktoré mal preukazovať sám žalobca, teda o tom, že k prevodu vlastníckeho práva ku káblovým rozvodom došlo, súd nevykonal s poukazom na zásadu koncentrácie konania. V tejto súvislosti súd ďalej poukazuje, že edičná povinnosť resp. informačná povinnosť ustanovená v § 189 resp. §190 CSP sa vzťahuje iba na tretie osoby, teda nie na strany sporu, pretože ani súd nemôže nútiť stranu sporu, aby uviedla také informácie a predložila také dôkazy, ktoré sú bezpodmienečne nutné k úspešnému vedeniu sporu druhou stranou. Súd teda nemôže vyžadovať predloženie dôkazu od žalovaného na preukázanie takých tvrdení, aby žalobca bol v konaní úspešný.

23. Žalovaný vo svojom ďalšom vyjadrení sa vyjadril, že žalobca ako nepriamy zástupca nositeľov práv by musel tvrdiť a preukázať rozsah práv kolektívne spravovaných na základe dohôd a to najmä existenciu

a obsah takýchto dohôd a identifikáciu konkrétnych predmetov ochrany, ktorej sa uzavreté dohody týkajú. Pri dohodách týkajúcich sa audiovizuálnych diel aj existencia písomných súhlasov autorov a dohôd o odmene autorov a zároveň, že nejde o diela vyrobené pred 01. 03. 2007 teda pred účinnosťou § 55 ods.2 zákona č. 618/2003 Z. z. Pokiaľ sa týka rozsahu práv kolektívne spravovaných na základe zákona, je potom treba preukázať v prípade audiovizuálnych diel, že si ho nositelia práv vybrali za zástupcu, ktorí to boli a ktorých konkrétnych audiovizuálnych diel sa tento výber týka. V prípade audiovizuálnych záznamov je zákonné zastúpenie vylúčené. Použitie predmetov ochrany zastupovaných žalobcom teda nie akýchkoľvek predmetov ochrany a to káblovou retransmisiou žalovaného v žalovanom období pokiaľ ide o audiovizuálne záznamy, musí žalobca preukázať, že ide o originál a bol použitý prvý záznam, pričom musí zdôvodniť výšku nároku. K predloženým zmluvám poukázal žalovaný na to, že v konaní vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 14Ca/1/2018, súd konštatoval, že uvedené predložené zmluvy sú absolútne neplatné. Žalovaný uviedol, že uvedené zmluvy, ktoré predložil žalobca je možné rozdeliť do niekoľkých skupín, pričom časť z nich a to 12 je z období rokov 2002 až 2009 s rovnakým obsahom, z toho 8 zmlúv je uzavretých za účinnosti autorského zákona č. 383/1997 a zákona č. 283/1997 o kolektívnej správe práv. Z uvedeného vyplýva, že potom sú všetky absolútne neplatné pre rozpor so zákonom najmä pre ich neurčitosť. V čase uzavretia týchto zmlúv žalobca mal udelené oprávnenie Ministerstva kultúry SR na výkon kolektívnej správy práv výlučne k zvukovo-obrazovým záznamom, o čom zároveň predložil dôkaz. Žalovaný ďalej uviedol, že žalobca nemal udelené oprávnenie v odbore káblovej retransmisie audiovizuálnych či iných diel, pričom takéto oprávnenie získal až koncom roka 2013. O tomto tvrdení tak isto žalovaný predložil dôkaz. Takýmito zmluvnými dojednaniami boli porušené ustanovenia zákona, podľa ktorých môže organizácia kolektívnej správy zastupovať nositeľov práv a vykonávať kolektívnu správu práv výlučne v rozsahu udeleného oprávnenia. Obsah takýchto zmlúv považuje žalovaný za neurčitý a z uvedeného dôvodu aj neplatný, pretože v týchto zmluvách absentuje údaj, ktorých konkrétnych predmetov ochrany sa tieto zmluvy týkajú, pričom nositelia práv pri tomto nedisponujú právami k neurčitým, všeobecne či druhovo určeným predmetom ochrany, ale vždy len ku konkrétnym predmetom ochrany, ku ktorému majú zákonom stanovený vzťah. Druhú skupinu zmlúv tvoria zmluvy z roku 2010 s rovnakým obsahom uzavreté za účinnosti zákona č. 618/2003 Z. z., ktoré tak isto považuje žalovaný pre ich neurčitosť za neplatné. Podobnú skupinu tvorí 12 zmlúv z rokov 2014 a 2015 s obdobným obsahom uzavretých za účinnosti zákona č. 618/2003 Z. z., z ktorých tak isto nemožno vyvodiť aktívnu legitímáciu, pretože sú absolútne neplatné pre ich neurčitosť, žiadna zo zmlúv neobsahuje údaj, ktorých konkrétnych predmetov ochrany sa tieto zmluvy týkajú. Štvrtú skupinu zmlúv tvorí 5 zmlúv z rokov 2016 až 2017 s obdobným obsahom uzavretých za účinnosti zákona č. 185/2015 Z. z., ktoré sú tak isto absolútne neplatné pre ich neurčitosť v časti, kedy neobsahujú údaj ohľadne konkrétnych predmetov ochrany, ktorých sa majú týkať. Piatu skupinu zmlúv tvoria dve zmluvy z roku 2016 a 2017, v ktorých prílohách sú uvedené štyri tituly predmetu ochrany, ktorých sa zmluvy majú týkať, napriek tomu však tieto prílohy nemožno považovať za súčasť zmlúv, sú uvedené až za podpismi zmluvných strán, pričom nie sú samostatne podpísané a nie je zrejmé, či obsahujú skutočnú vôľu zmluvných strán.

24. Žalovaný čo sa týka dohody o spolupráci s AGICOA uviedol, že zmluva aj keby bola platná, pretože z predloženej kópie takáto skutočnosť nevyplýva, keďže nie je podpísaná oboma zmluvnými stranami, bola uzatvorená na jeden rok a táto lehota uplynula dňom 24. 02. 2017.

25. Podľa § 84 zákona č. 185/2015 Z. z., výrobca originálu audiovizuálneho diela je osoba, ktorá iniciovala alebo zabezpečila vytvorenie audiovizuálneho diela a je výrobcom prvého audiovizuálneho záznamu tohto diela.

26. Podľa § 86 ods.1 a 2 citovaného zákona, ak nie je dohodnuté inak, majetkové práva autorov k audiovizuálnemu dielu vykonáva výrobca originálu audiovizuálneho diela, ak od autorov audiovizuálneho diela získal písomný súhlas na vyhotovenie originálu audiovizuálneho diela a dohodol sa s nimi na odmene za vytvorenie audiovizuálneho diela a na odmene alebo spôsobe jej určenia osobitne za každé jednotlivé použitie audiovizuálneho diela; na dohodu o odmene za použitie diela sa vzťahuje ustanovenie § 69 ods. 1 až 3.

Ak výrobca originálu audiovizuálneho diela vykonáva majetkové práva autorov k audiovizuálnemu dielu podľa odseku 1, platí, že

a) má výhradnú licenciu v neobmedzenom rozsahu na celý čas trvania majetkových práv na použitie audiovizuálneho diela alebo jeho časti v znení pôvodnom, dabovanom alebo doplnenom o titulky, a to s možnosťou udelenia sublicencie alebo postúpenia licencie,

b) je povinný previesť odmenu za káblovú retransmisiu audiovizuálneho diela, ktorú mu vyplatí príslušná organizácia kolektívnej správy bez zbytočného odkladu po takomto vyplatení v prospech autorov audiovizuálneho diela, a

c) právo autorov audiovizuálneho diela na náhradu odmeny a na primeranú odmenu zostávajú zachované.

27. Podľa § 29 ods.2 citovaného zákona, káblová retransmisia diela je retransmisia, ktorá môže byť prijímaná verejnosťou prostredníctvom káblového, satelitného alebo mikrovlnného systému.

28. Podľa § 451 ods.1 Občianskeho zákonníka, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

29. Podľa § 458a Občianskeho zákonníka, ak pri porušení alebo ohrození práva duševného vlastníctva nemožno určiť bezdôvodné obohatenie sa inak, na určenie peňažnej náhrady sa použije primerane ustanovenie § 442a ods. 2.

30. Súd na základe vykonaného dokazovania a vyššie citovaných právnych predpisov mal za preukázané, že žalobca je občianskym združením a na základe rozhodnutia Ministerstva kultúry zo dňa 07. 07. 2016 a oprávnením na výkon kolektívnej správy zo dňa 18. 08. 2016 je organizáciou kolektívnej správy.

31. Žalovaný je držiteľom oprávnenia na káblovú retransmisiu na základe registrácie retransmisie pod č. TKR/88 vydanou Radou pre vysielanie a retransmisiu.

32. Žalobca preukazoval počet prípojok, na základe ktorých žalovaný prevádzkuje káblovú retransmisiu na územnom rozsahu v konkrétnych miestach tak, že v roku 2016 mal byť počet prípojok 5923 a v roku 2017 5923.

33. Súd na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalovaný dňa 12. 12. 2011 uzatvoril kúpnu zmluvu s treťou osobou, predmetom ktorej bol prevod vlastníckeho práva televízneho káblového rozvodu, ktorý žalovaný vlastnil. Uvedenú skutočnosť mal súd za preukázanú predloženou kúpnu zmluvou medzi žalovaným a obchodnou spoločnosťou Tesatel, s.r.o. Z uvedeného je potom zrejmé, že od uvedeného dátumu resp. od 01. 12. 2012 už káblovú retransmisiu žalovaný nevykonával. V konaní nebolo nijakým spôsobom preukázaný opak, teda že takúto káblovú retransmisiu vykonával. O skutočnosti, že by káblovú retransmisiu vykonával nesvedčí ani to, že registrácia žalovaného ako držiteľa retransmisie bola zrušená až dňa 22. 11. 2017 a ani tá skutočnosť, že žalovaný v predmete podnikania má aj ku dňu rozhodnutia zapísanú činnosť káblovej retransmisie. Tieto skutočnosti nijakým spôsobom neosvedčujú a nevyvracajú tie preukázané tvrdenia o tom, že žalovaný nie je vlastníkom televíznych káblových rozvodov a nie je preukázaná skutočnosť, že by po 01. 12. 2012 vykonával káblovú retransmisiu.

34. Súd ďalej konštatuje, že podľa jeho názoru žalobca neunesol bremeno rozhodných skutočností tvrdenia a následne dôkazné bremeno, pretože v konaní buď netvrdil, resp. tvrdil len čiastočne a v takom prípade dostatočným spôsobom nepreukázal tvrdenia rozhodujúce pre prípadné úspešné rozhodnutie z jeho pohľadu. Súd vychádzal z toho, že žalobca musí jednoznačným spôsobom preukázať rozsah, na základe ktorého zastupuje teda kolektívne spravuje práva nositeľov takýchto práv a ktoré konkrétne predmety ochrany teda jednotlivé audiovizuálne diela, resp. audiovizuálne záznamy v skutočnosti zastupuje. Uvedenú skutočnosť môže žalobca preukazovať na základe písomnej dohody o zastupovaní, resp. zo zákona. Zároveň žalobca musí preukázať použitie teda retransmisiu konkrétnych zastúpených audiovizuálnych diel a audiovizuálnych záznamov žalovaných prostredníctvom káblovej retransmisie v období, ktoré je predmetom žaloby. Pri výške bezdôvodného obohatenia potom musí preukázať, že pri výpočte zohľadnil relevantné skutočnosti pre jeho výšku.

35. Súd na základe vykonaného dokazovania mal za preukázané, že žalobca nepreukázal skutočný rozsah zastupovaných práv a to ani predložením zmlúv o zastupovaní práv výrobcov zvukovo-obrazových záznamov, resp. zmlúv o zastupovaní práv k audiovizuálnym dielam a zvukovo-obrazovým záznamom. Uvedené zmluvy totižto jednoznačným spôsobom túto skutočnosť nepreukazujú. Žalobca musí preukázať, ktorých konkrétnych nositeľov práv zastupuje, pričom z uvedených predložených

zmlúv síce táto skutočnosť vyplýva, avšak nevyplýva z nej rozsah konkrétnych predmetov ochrany na základe týchto zmlúv žalobca zastupuje. Z uvedeného dôvodu je potom možné konštatovať, že takéto zmluvy sú v tejto časti neurčité a môžu byť postihnuté vadou neplatnosti. Zároveň niektoré zmluvy boli uzavreté v čase, pokiaľ žalobca ešte nedisponoval s oprávnením, ktoré by mu umožňovalo vykonávať kolektívnu správu v časti týkajúcej sa káblovej retransmisie. Skutočnosť preukázania konkrétnych predmetov ochrany je nevyhnutné najmä z toho dôvodu, že aj iné organizácie kolektívnej správy disponujú s oprávneniami kolektívnej správy v rozsahu tak, ako je to u žalobcu. Žalobca teda jednoznačným spôsobom nepreukázal spravovanie práv na základe takto uzavretých zmlúv. Zároveň žalobca nepreukázal spravovanie práv ani na základe zákona, pretože zákon pozná len jednu situáciu, kedy je oprávnená organizácia kolektívnej správy spravovať práva bez toho, aby došlo k uzavretiu zmluvného vzťahu. V prípadoch káblovej retransmisie k audiovizuálnym záznamom ide o dobrovoľnú kolektívnu správu, na ktorú sa zákonné zastúpenie v zmysle § 147 nevzťahuje. Pokiaľ sa týka audiovizuálnych diel, tak každý nezastupovaný nositeľ takéhoto oprávnenia môže na základe výberu sám sa rozhodnúť, či bude zastupovaný zo zákona žalobcom resp. inou organizáciou kolektívnej správy.

36. Žalobca teda nepreukázal skutočnosti, že by bol na základe dohôd s nositeľmi práv alebo na základe zákona tou osobou, ktorá je oprávnená vykonávať kolektívnu správu, ktoré sú predmetom tohto konania.

37. Zároveň žalobca nepreukázal použitie predmetov ochrany žalovaným. Pokiaľ by aj žalobca preukázal, že je nositeľom konkrétnych práv, ktoré zastupuje k jednotlivým audiovizuálnym dielam a záznamom a teda spravuje majetkové práva na základe uzavretých dohôd alebo zákona, musel by preukázať, že žalovaný v období, ktoré je postihnuté žalobou, takéto predmety ochrany skutočne použil teda káblovo retransmitoval. V tejto súvislosti žalobca len poskytol tvrdenie o tom, že žalovaný takéto predmety ochrany používa.

38. Zároveň žalobca nepreukázal ani uplatnený nárok čo sa týka jeho výšky a to v súvislosti s jednak sadzovníkom, ktorý je súkromnoprávnym dokumentom zhotoveným subjektom súkromného práva, teda občianskym združením žalobcu a nejde v žiadnom prípade o všeobecne záväzný právny predpis alebo individuálny správny akt.

39. Z uvedeného dôvodu preto súd považoval žalobný návrh žalobcu za nedôvodný z dôvodov uvedených vyššie, a preto takýto žalobný nárok musel zamietnuť.

40. Súd zároveň rozhodol o nároku na náhradu trov konania, ktoré v zmysle § 255 ods.1 CSP priznal žalovanému, keďže bol v spore v plnom rozsahu úspešný voči žalobcovi, ktorý v konaní úspešný nebol.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie vo vyhotovení dvojmo do 15 dní od doručenia jeho písomného vyhotovenia, písomne na Okresný súd Banská Bystrica.

V odvolaní treba popri všeobecných náležitostiach (§ 127 Civilného sporového poriadku) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Odvolanie je potrebné predložiť v potrebnom počte rovnopisov, inak súd zhotoví kópie na trovy odvolateľa.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo

h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľný rozsudok, môže oprávnený podať návrh na výkon exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z. z. Exekučný poriadok v znení neskorších predpisov.